

K osobnosti

Jan Slavík
***1885 - †1978**

historik.

Patřil mezi nejvýraznější osobnosti českého dějepisectví v meziválečném období.

Historik, který byl za první republiky kritizován z obou stran politického spektra a po roce 1948 definitivně umlčen.

Od mládí se věnoval problematice slovanských, především ruských dějin, roku 1925 se stal ředitelem Ruského historického zahraničního archivu při ministerstvu zahraničí.

Jeho studie založené na srovnání ruské revoluce s průběhem a výsledky předcházejících revolucí se staly trvalým obohacením historické vědy.

Jeho přístup se projevil zejména v neúspěšnějších knihách *Lenin* (1934) a *Leninova vláda* (1935). Ruské revoluci věnoval Jan Slavík i obsáhlou publicistickou činnost.

Jan Slavík jako nejvážnější oponent svého učitele Josefa Pekaře a kritik pozitivistické faktografičnosti Gollovy školy z pozic sociologického výkladu dějin, který podal Max Weber a u nás T. G. Masaryk, výrazně zasahoval do otázek smyslu a pojetí českých dějin, zejména husitství.

Jako temperamentní publicista Jan Slavík často zasahoval do politických otázek.

V třicátých letech vystupoval proti nastupujícímu fašismu a hájil čs. politiku před výpady Henleinovy strany, po II. světové válce protestoval proti zavádění nových totalitních metod, což mu vyneslo zatčení v únoru 1948 a dlouhodobé umlčení, které trvalo, s výjimkou období Pražského jara, až do jeho smrti.